

SUSANNE WITTPENNIG

1989

*Liefde is sterker
dan ruimte en tijd*

TIME
TRAVEL
GIRL #1

SUSANNE
WITTPENNIG

1989

Liefde is sterker dan ruimte en tijd

TIME TRAVEL GIRL #1

UITGEVERIJ
CALLENBACH

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Callenbach – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.callenbach.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Time Travel Girl* – 1989 bij
Fontis – Brunnen Basel.
© Susanne Wittpennig, 2017
© Fontis – Brunnen Basel, 2017

Vertaling Hilke Makkink
Omslagontwerp bij Barbara
Opmaak binnenwerk Stampwerk
ISBN 978 90 297 2718 1
ISBN e-book 978 90 297 2719 8
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Inhoudsopgave

Proloog

Hoe bijna alles begon

- 1 Vreselijke donderdag
- 2 Tjdmachines en wormgaten
- 3 Griezeltuul
- 4 De Time Transmitter
- 5 Fanny weet alles beter
- 6 Nablijven met gevolgen
- 7 De Tomsbridge-vallei
- 8 *If I could turn back time*
- 9 Lisa en Momo
- 10 Mislukte moonwalk
- 11 Geschiedenisles, maar dan anders
- 12 Een hachelijk telefoongesprek
- 13 Meer tijd dan gepland
- 14 Gruwelijke beslissingen
- 15 Carols comité
- 16 Informatie uit de toekomst
- 17 Professor Ash' dreigement
- 18 Een schokkende ontdekking
- 19 Prof Silverman kent het verleden
- 20 Dans door ruimte en tijd
- 21 Ga naar huis, tijdreismeisje!
- 22 Race tegen de klok
- 23 Ik wil niet dood!

Epiloog

Dankwoord

Proloog

Ze had geen idee wat haar overkwam en voelde alleen nog dat ze een soort draaikolk in gezogen werd. Het was een beetje zoals in de zweefmolen, waarin ze destijds, toen ze nog kinderen waren, de middelpuntvliedende kracht uitgeprobeerd hadden. Alles om haar heen draaide als in een wervelwind en ze was elke vorm van overzicht kwijt, had geen idee meer wat boven of onder, links of rechts en voor of achter was.

Van alle kanten werd er aan haar getrokken door onzichtbare krachten, die haar leken te willen verscheuren. De lucht om haar heen bestond duidelijk alleen nog maar uit elektrische lading. Ze had geen idee of ze al haar ledematen nog wel had. Alles trilde, bibberde en beefde, alles schitterde en fonkelde, begeleid door een bulderend geraas zonder begin of einde, een onafgebroken geflikker. Katapultachtige stuwkrachten, die steeds weer naar nieuwe krachtvelden leidden. Het was bijna meer dan een eenvoudige sterveling kon verdragen.

‘Zac...’ wist ze met moeite uit te brengen. ‘Zac... Help!’

Maar Zac was er niet meer.

En ook Momo had haar verlaten. Momo, die zo veel voor haar betekend had en die ze van het ene op het andere moment kwijtgeraakt was. Momo, voor wie ze überhaupt met tijdreizen begonnen was.

Ze omklemde de ketting met het kleine klokje eraan, die ze had geërfd van haar moeder – haar moeder, die zich al zo lang in een andere tijddimensie bevond.

Ondanks al het geweld om haar heen merkte ze dat *chronos*, de tijdlijn, in adembenemende snelheid aan haar voorbijtrok. Haar lichaam voelde alsof het niet meer van haar was. Misschien was ze al overgegaan naar het *eon*, de eeuwigheid? Misschien zou ze nu gauw haar ouders weerzien? Misschien was ze nu echt overleden?

Maar dan zou ze toch niet die brandende pijn in haar hart voelen, of wel? Die oneindig diepe pijn, omdat diegene, van wie ze meer hield dan van wat dan ook en voor wie ze alles gedaan zou hebben, haar verlaten had. En dat terwijl ze juist voor eeuwig met hem door de ruimte en tijd had willen dansen. *Alles* hadden ze kunnen betekenen voor elkaar. Ze hadden elkaar kunnen beschermen en versterken. Ze hadden elkaar dat kunnen geven wat ze allebei hadden moeten missen in het leven.

Maar hij was uit haar leven verdwenen.

In het *eon* bestaat geen pijn, had prof Silverman haar ooit verteld. Maar als dat waar was, waarom voelde die pijn in haar hart dan zo veel werkelijker dan al het andere?

Leefde ze dan misschien toch nog, maar alleen in een andere dimensie? Of... in een andere tijd?

Een moment lang voelde ze zich compleet gewichtsloos.

Hoe bijna alles begon

13 juni 1979

Ze stond in een kartonnen doos op het grasveldje naast het huis en wilde net aan haar reis naar de eenentwintigste eeuw beginnen. De dag ervoor was ze nog naar het verleden gereisd. En vandaag wilde ze weleens kijken hoe het er in de toekomst uitzag. Toch had ze het gevoel dat er nog iets miste. Ze keek om zich heen. De doeltijd was ingesteld. De tank was gevuld. En haar proviand, dat ze mee wilde nemen in de toekomst, had ze ook bij zich. Je wist immers nooit of er dan nog appels of aardbeien waren.

Juist toen ze met haar tijdmachine wilde opstijgen, kwam er een klein jongetje met bruine krullen en tuinbroek aan bij haar staan. Met grote, chocoladebruine ogen keek hij haar aan. Op zijn linkerwang had hij een kleine moedervlek. Waarschijnlijk had hij haar al een hele tijd vanaf een afstandje gadegeslagen, zonder dat ze het in de gaten gehad had.

‘Vat doe jij?’ vroeg het jongetje.

‘Ik ga naar de toekomst,’ antwoordde ze, en ze vroeg zich af of hij iets in zijn mond had, omdat hij een beetje vreemd praatte.

‘Mag ik mee?’

Ze keek hem aan en dacht even na, waarna ze besloot dat *hij* het was, wat ze gemist had.

‘Ja,’ zei ze. ‘Je mag mee.’

Het jongetje keek haar stralend aan.

‘Maar dan moet je nu wel instappen. Zo veel tijd hebben we niet meer.’

‘Vaar reisjen ve dan heen?’

Ze zette haar handen in haar zij en keek streng op hem neer. ‘Je moet niet vragen *waarheen* we gaan, maar naar *wanneer* we gaan.’

‘O. Dus ve reisjen naar vanneer.’

Ze zag dat hij niets in zijn mond had; blijkbaar praatte hij dus gewoon zo raar.

Ze schoof een beetje opzij en hij klom bij haar in de doos. Vervolgens kwam hij dicht tegen haar aan staan en sloeg zijn kleine armpjes om haar middel. Zijn lijfje voelde warm en zacht. En vanaf dat moment wist ze dat ze vrienden waren. Hoewel hij minstens een halve kop kleiner was dan zij. Maar dat maakte niet uit. Hij rook in ieder geval lekker, vond ze. Naar dennen-appels.

‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’ vroeg ze.

‘Fjijf. En jij?’ Hij drukte zijn kin tegen haar borst en keek naar haar op.

‘Vijf? Ik ook. Maar ik ben bijna zes.’

‘Jij bent vel goot voor fjijf.’

Ze besloot er maar niet meer op te letten dat hij niet alle letters goed uitsprak.

Toen bedacht ze dat het misschien wel netjes was om zich voor te stellen.

‘Ik ben kapitein Lambridge,’ zei ze, terwijl ze haar hand uitstak.

‘En met wie heb ik het genoeg?’

Het jongetje liet haar los, pakte haar hand en keek ernaar.

‘Mag ik ook kapitein sijn?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk. We kunnen allebei kapitein zijn. Dus, wat is uw naam, kapitein?’

Schaapachtig keek het jongetje haar aan.

‘Je... naam? Hoe heet je?’

‘Momo.’

‘En verder?’

‘Hoe heet *jij* eigenlijk?’

‘Lisa. Lisa Leonor Lambridge. En jij? Je heet toch niet alleen maar Momo?’

Hij schudde zijn hoofd en lachte.

‘Nou, hoe dan verder?’

In plaats van te antwoorden wees het jongetje op het grote witte huis aan het einde van de straat.

‘Woon je daar?’

Het jongetje knikte.

‘Dan heet je Kendall.’ Dat wist ze, omdat haar tante altijd samen met mevrouw Kendall boodschappen deed. ‘Je heet Momo Kendall.’

Opnieuw knikte het jongetje.

‘Mooi. Dan ben je dus kapitein Kendall.’

‘Ja.’ Het jongetje straalde nu. ‘En jij heet Isja?’

‘Lisa. Met een “l”.’

‘Isja.’

‘Lisa.’

Bedrukt schudde hij zijn hoofd.

‘Geeft niet.’ Voorzichtig streelde ze over zijn zijdezachte krullen.

‘Vliegen ve nu naar vanneer?’

‘Ja,’ antwoordde ze. ‘We starten nu de tijdmachine.’ Ze drukte met haar wijsvinger op de kartonnen doos en maakte met haar lippen een brommend geluid. Waarschijnlijk vond hij het grappig klinken, want hij keek haar aan en begon te lachen; zo hard dat hij niet meer stoppen kon en op dat moment sloot ze de jongen voor altijd in haar hart.

‘Vliegen ve nu?’ vroeg hij, toen hij eindelijk uitgelachen was.

‘We vliegen al de hele tijd.’

‘Vaar isj vanneer?’

Ze dacht even na. ‘Het jaar 2000.’

‘Sjo ver?’ Zijn chocoladeogen werden groot.

‘Ja.’

‘Sijn daar ook bui... buiten... buitenaadse...’ Verder kwam hij niet en hij keek haar vragend aan.

‘Buitenaardse wezens?’ hielp ze hem.

Hij knikte weer en lachte.

Opnieuw dacht ze even na. ‘Ja, vast wel,’ besloot ze. ‘En wij moeten tegen ze vechten.’

‘Vauw!’ Hij sloeg zijn armpjes weer stevig om haar heen en legde zijn hoofd tegen haar schouder.

‘Goed, kapitein Kendall, dan zetten we nu de tijdverplaatsing in. Houd u stevig vast!’

Er klonk een supersonische knal en de tijdmachine landde in het jaar 2000.

Vanaf die middag belde het jongetje elke dag bij haar aan om met haar te spelen.

Vreselijke donderdag

Donderdag 31 augustus 1989

De wekker ging en Lisa schrok wakker. Even wist ze niet waar ze was. Ze had weer eens gedroomd. Zoals zo vaak. Altijd weer diezelfde droom, waarin ze zich ergens in de toekomst bevond, een jaar of vijftientig, dertig later. Maar op de een of andere manier had alles er daar net zo uitgezien als nu. Dus geen enorme wolkenkrabbers of robots, die door de straten liepen. Of auto's die eruitzagen als raketten. Maar wat had ze dan wel gezien? Alle mensen hadden rondgelopen met een soort zak-computertje. Een zakcomputer die echt zo klein was, dat je hem in je handtas of broekzak kon stoppen. Bizar!

Slaperig zwaaide ze haar voeten over de rand van het bed en zette ze op de grond. Op de poster aan de muur herinnerde een nerveuze Marty McFly, die wijdbeens voor een brandende auto stond en met een geschrokken blik op zijn horloge keek, haar eraan dat ook zij in de problemen zou komen als ze zich niet haastte en zo snel mogelijk terugkeerde naar de tegenwoordige tijd.

De groene, oplichtende cijfers op haar digitale wekker gaven aan dat het donderdag 31 augustus 1989 was.

Donderdag.

De vreselijkste dag van de week, als je het haar vroeg, en voor haar part mochten alle donderdagen van de kalender geschrapt worden. Ze hadden haar niets dan ellende gebracht. Ook de dag waarop haar ouders om het leven waren gekomen, 21 augustus 1975, kort na haar tweede verjaardag, was een donderdag geweest.

Maar helaas zat er niets anders op dan deze dag gewoon te doorstaan. Soms zou het handig zijn om een tijdmachine te hebben, waarmee ze de donderdagen eenvoudigweg kon overslaan.

Ze drukte op de aan-uitknop van haar cassette recorder en *The Look* van Roxette schalde door de kamer. Wekenlang had ze haar best gedaan om het lied volledig op het bandje te kunnen opnemen.

Elke zondag had ze met de cassette recorder voor de radio zitten wachten, had ze de hitparade van begin tot eind helemaal afge luisterd – wijs- en middelvinger klaar – om precies op het juiste moment de record- en aan-uitknop in te drukken. Maar elke keer had de discjockey weer door het lied heen zitten kletsen. Pas na vier weken was het eindelijk gelukt. Tja, als je zakgeld niet genoeg was om singles van te kopen, moest je het doen met een middelmatige bandopname.

*What in the world can make a
Brown-eyed girl turn blue?*

*When everything I'll ever do
I'll do for you
And I go la la la la la...*

She's got the look!

Zachtjes zong ze mee met het lied, terwijl ze haar schooluniform aantrok. Inmiddels had ze precies de juiste volumesterkte gevonden om haar muziek te luisteren, zonder Thomas en zijn vriendin Fanny wakker te maken en een uitbrander te krijgen. Fanny moest eerder of later opstaan dan zij, afhankelijk van de vraag of ze vroege of late dienst had. Ze werkte namelijk als verpleegster in het Saint Claire's Hospital, in het centrum van de stad.

In de badkamer maakte Lisa zich klaar. Lang had ze niet nodig. Haar haren waren binnen vijf minuten gedaan en make-up droeg ze niet. Dat was haar allemaal te ingewikkeld.

Voordat ze haar kamer verliet, trok ze nog snel de kist onder haar bed vandaan en stak het kleine Donkey Kong Jr.-spelletje in haar zak. Thomas wist niet dat ze in de kist stiekem nog wat speelgoed bewaarde, want ze had hem gezegd dat ze alles zou weggooien en eindelijk volwassen worden. Maar als ze eerlijk was, zou ze het allerliefst een gameboy willen hebben; al kon ze dat met haar kleine beetje zakgeld wel op haar buik schrijven. En dus moest ze het doen met haar stokoude Donkey Kong-spelletje, dat ze inmiddels zelfs met haar ogen dicht kon spelen. Nog een laatste keer draaide ze zich om om haar ouders, die haar vanaf de foto op haar nachtkastje toelachten, een kushandje toe te werpen. Ze had graag geweten hoe ze eruit hadden gezien als ze serieus of geamuseerd of verdrietig waren – of boos op haar, zoals normale ouders. En hoe hun stemmen geklonken hadden. Maar het enige wat ze kende, was deze glimlach, die elke dag hetzelfde was, al veertien jaar lang. Alleen heel af en toe in een droom meende ze de stem van haar moeder te horen. Misschien omdat er ergens diep vanbinnen toch nog een paar half vergeten babyherinneringen sluimerden.

‘Dag mam en pap,’ fluisterde ze. ‘Fijne dag.’

Had ze maar een tijdsmachine, zoals Marty McFly uit *Back to the Future*, waarmee ze terug naar het verleden kon reizen om haar ouders te leren kennen. Dat zou zo gaaf zijn.

Maar nu moest ze zich echt haasten.

Buiten op straat verborg ze haar ketting onder haar blouse. De ketting was een erfstuk van haar moeder en ze had er een hekel aan om gebombardeerd te worden met vragen als waar ze die mooie, smaragdgroene horlogehanger met fijn bewerkte, gouden rand vandaan had. Haar droevige familiegeschiedenis ging niemand wat aan.

Het is het jaar 1989. De zestienjarige Lisa woont in Engeland en is verliefd op Momo, die op dezelfde school zit. Op een dag krijgt Lisa een nieuwe lerares, mevrouw L. Whitfield. Deze lerares blijkt haar oudere zelf te zijn! Ze vertelt Lisa over de toekomst en laat haar een smartphone zien. Maar dan vertelt ze iets waar Lisa erg van schrikt: Lisa moet bij Momo blijven, anders zal hij op 44-jarige leeftijd sterven. Als mevrouw Lisa Whitfield terug wil reizen naar het jaar 2018 gaat er iets mis met de tijdmachine, en in haar plaats belandt de jonge Lisa in de wereld van 2018. Ze zit opgesloten in de toekomst en kan niet meer terug...

1989 is het begin van een spannende tijdreistrilogie over de belangrijkste beslissingen in het leven, over dromen die uitkomen en over hoe de tijd je kan vormen.

SUSANNE WITTPENNIG is auteur van de bestsellerserie *Maaïke & Domenico* (50.000 exemplaren verkocht in Nederland). Na het schrijven van het laatste deel vertrok ze naar Noorwegen om aan de filmacademie te studeren. Deze studie inspireerde haar om de *Time Travel Girl* serie te schrijven, tijdreizen speelt ook in veel films een belangrijke rol. Het tweede deel in de serie speelt zich af in 2018.

UITGEVERIJ
CALLENBACH

NUR 284

9 789029 727181

www.uitgeverijcallenbach.nl